

รายงานสรุปผลงาน 18 เดือน (กุมภาพันธ์ 2546 - กรกฎาคม 2547)

โครงการ การประชุมสหวิทยาการ “เพื่อป้องกันการบาดเจ็บในเด็ก”

- คณะอนุกรรมการด้านเด็กและเยาวชนและครอบครัว ในคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ
- ศูนย์วิจัยเพื่อสร้างเสริมความปลอดภัยและป้องกันการบาดเจ็บในเด็ก ภาควิชากุมารเวชศาสตร์ โรงพยาบาลรามาธิบดี
- สำนักโรคไม่ติดต่อ กรมควบคุมโรค กระทรวงสาธารณสุข
- สำนักอนามัยและสิ่งแวดล้อม กระทรวงสาธารณสุข
- มูลนิธิศูนย์พิทักษ์สิทธิเด็ก
- มูลนิธิเพื่อการพัฒนาเด็ก
- สมาคมปลอดภัยไว้ก่อน
- สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย

1. บทนำ-ที่มาของโครงการ

จากการศึกษาการตายของเด็กไทย¹ พบว่าในปี 2542 มีการเสียชีวิตในเด็กไทยอายุ 1-14 ปีจากอุบัติเหตุและการบาดเจ็บจำนวน 2,961 ราย คิดเป็นอัตราการตาย 21.5/100,000 การจมน้ำเป็นสาเหตุ นำ พบว่ามีเด็กตายจากการจมน้ำจำนวน 1,387 ราย (ร้อยละ 46.8) ซึ่งส่วนใหญ่เป็นกลุ่มเด็กเล็ก คิดเป็นอัตราการตาย 10.9/100,000 สาเหตุอันดับที่สองคือการตายจากการขนส่ง (transport injuries) ซึ่งส่วนใหญ่เป็นกลุ่มเด็กโต พบว่ามีเด็กตายจากการขนส่ง 951 ราย (ร้อยละ 32) คิดเป็นอัตราการตาย 6.9/100,000

เมื่อพิจารณาความเสี่ยงในแต่ละกลุ่มอายุจะพบดังนี้

เด็กอายุ 1-4 ปี เสียชีวิตรวมทั้งสิ้น 3,961 คน มีสาเหตุมาจากอุบัติเหตุและการบาดเจ็บทุกชนิดรวม 994 คน คิดเป็นร้อยละ 30 ของการตายทั้งหมด ในจำนวนนี้เป็น การตายจากการจมน้ำ 548 คน (อัตราการตาย 15/100000 คน) คิดเป็นร้อยละ 14 ของการตายทั้งหมด และคิดเป็นร้อยละ 56 ของการตายจากอุบัติเหตุและการบาดเจ็บ เป็นการตายจากอุบัติเหตุจรวด 261 คน (อัตราการตาย 7.5/100,000 คน) คิดเป็นร้อยละ 6.6 ของการตายทั้งหมดและคิดเป็นร้อยละ 26 ของการตายจากอุบัติเหตุและการบาดเจ็บ

เด็กอายุ 5-9 ปี เสียชีวิตรวมทั้งสิ้น 2,874 คน มีสาเหตุมาจากอุบัติเหตุและการบาดเจ็บทุกชนิด 1065 คน คิดเป็นร้อยละ 37 ของการตายทั้งหมด ในจำนวนนี้เป็น การตายจากการจมน้ำ 602 คน (อัตราการตาย 21/100000 คน) คิดเป็นร้อยละ 21 ของการตายทั้งหมด และคิดเป็นร้อยละ 57 ของการตายจากอุบัติเหตุและการบาดเจ็บ เป็นการตายจากอุบัติเหตุจรวด 279 คน (อัตราการตาย 5.5/100,000 คน) คิดเป็นร้อยละ 9.7 ของการตายทั้งหมดและคิดเป็นร้อยละ 26 ของการตายจากอุบัติเหตุและการบาดเจ็บ

เด็กอายุ 10-14 ปี เสียชีวิตรวมทั้งสิ้น 2,032 คน มีสาเหตุมาจากอุบัติเหตุและการบาดเจ็บทุกชนิด 902 คน คิดเป็นร้อยละ 44.4 ของการตายทั้งหมด การตายจากการจมน้ำลดลงอย่างรวดเร็วเมื่อเข้าสู่วัยรุ่น กล่าวคือเด็กกลุ่มนี้ เสียชีวิตจากการจมน้ำ 237 คน คิดเป็นอัตราการตาย 5 ต่อ 100000 คน ตายจากอุบัติเหตุจรวด 404 คน (อัตราการตาย 7.8/100,000 คน) คิดเป็นร้อยละ 20 ของการตายทั้งหมดและคิดเป็นร้อยละ 44.8 ของการตายจากอุบัติเหตุและการบาดเจ็บ

เมื่อเปรียบเทียบกับประเทศพัฒนาพบว่าเด็กไทยมีความเสี่ยงจากการตายจากอุบัติเหตุและการบาดเจ็บสูงกว่า ยกตัวอย่างเช่นในกรณีจมน้ำเด็กชายไทยอายุ 1-4 ปีมีความเสี่ยงในการตายสูงกว่าเด็กสวีเดน 7 เท่า และสูงกว่าเด็กญี่ปุ่น 3 เท่า เด็กหญิงไทยมีความเสี่ยงในการตายสูงกว่าเด็กสวีเดน 8 เท่า และเด็กญี่ปุ่น 3 เท่า สำหรับกลุ่มอายุ 5-14 ปีพบว่าเด็กหญิงไทยมีความเสี่ยงในการตายสูงกว่าเด็กสวีเดนถึง 43 เท่า และสูงกว่าเด็กญี่ปุ่น 13 เท่า²

นอกจากการตายแล้วอุบัติเหตุยังทำให้เด็กบาดเจ็บต้องรับการตรวจรักษาในห้องฉุกเฉินอีกประมาณ 2,319,000 รายต่อปี¹ ชนิดของการบาดเจ็บที่พบบ่อยในห้องฉุกเฉินได้แก่การพลัดตกหกล้ม การจมน้ำ การบาดเจ็บจากการถูกตี

¹ อติศักดิ์ ผลิตผลการพิมพ์. เอกสารประกอบการประชุมเรื่องสิ่งแวดล้อมปลอดภัยสำหรับเด็ก วันที่ 10 ตุลาคม 2544 กรุงเทพฯ: โรงพยาบาลรามาธิบดี, 2544.

² Pitlopkanrpim A, Andersson R, Horte L, Svanstrom L. Trend and Current Status of Child Injury Fatalities in Thailand Compared with Sweden and Japan. Journal of Safety Research 1999;30:163-171.

แทบ การบาดเจ็บจากการถูกระแทกชน และการบาดเจ็บจากสัตว์กัด

ดังนั้นปัญหาอุบัติเหตุและการบาดเจ็บจึงเป็นปัญหาที่สำคัญที่เป็นสาเหตุของการตายในเด็กไทยในปัจจุบัน และยังมีแนวโน้มที่จะก่อปัญหามากขึ้นอีกในอนาคต จึงจำเป็นต้องมีกระบวนการวิจัยเพื่อสร้างองค์ความรู้และกระบวนการจัดการความรู้เพื่อนำความรู้ที่มีอยู่ไปสู่การสร้างพฤติกรรมปลอดภัยหรือพฤติกรรมที่ไม่เสี่ยงกับการบาดเจ็บ ทั้งพฤติกรรมส่วนบุคคล ครอบครัว และพฤติกรรมชุมชน และการสร้างสิ่งแวดล้อมที่ปลอดภัย ทั้งเชิงกายภาพ-เทคโนโลยี (physical and technological) และเชิงสังคม-การเมือง-การจัดการ (social, political and organizational)

2. วัตถุประสงค์ในการดำเนินงาน

วัตถุประสงค์หลัก

เพื่อสร้างกระบวนการพิทักษ์สิทธิเด็กในเรื่องความปลอดภัยจากอุบัติเหตุและความรุนแรงในเด็ก โดยกระบวนการดังกล่าวประกอบด้วย การติดตามสถานการณ์ของปัญหา การวิเคราะห์ปัจจัยเสี่ยง การค้นหาองค์ความรู้เพื่อสร้างแนวทางการแก้ไขปัญหา การสร้างเครือข่ายผู้มีส่วนร่วม การสื่อความรู้ และการผลักดันนโยบายสาธารณะ

วัตถุประสงค์เฉพาะ

1. เกิดตัวอย่างการทำงานลักษณะสหวิชาชีพ เพื่อแก้ไขปัญหาความปลอดภัยจากอุบัติเหตุและความรุนแรงในเด็ก และขยายผลการทำงานลักษณะนี้สู่จังหวัดต่างๆ
2. เกิดภาวะการณ์เคลื่อนไหวของสังคม (social mobilization) ในการรับรู้ความเสี่ยงต่อความปลอดภัยในเด็ก การสร้างพฤติกรรมและสิ่งแวดล้อมที่ปลอดภัยแก่เด็ก โดยมีการเคลื่อนไหวผ่านสื่อต่างๆ การดำเนินงานของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง และการแสดงความสนใจของประชาชนกลุ่มต่างๆและชุมชน องค์กรท้องถิ่น
3. มีการกำหนดทิศทางการสร้างนโยบายสาธารณะเพื่อความปลอดภัยแก่เด็ก ดังนี้
 - 3.1. ระบบข้อมูล
 - 3.1.1. มีนโยบายที่จะเชื่อมโยงข้อมูลการบาดเจ็บในเด็กจากฐานข้อมูลต่างๆ โดยหน่วยงาน ชุมชน และองค์กรท้องถิ่นสามารถเข้าถึงข้อมูลและนำไปใช้ประโยชน์ได้
 - 3.2. ความปลอดภัยทางจราจร
 - 3.2.1. กำหนดมาตรฐานหมวกนิรภัยเด็กสำหรับการโดยสารรถจักรยานยนต์ และจักรยานโดยกระทรวงอุตสาหกรรม
 - 3.2.2. มีนโยบายส่งเสริมการผลิตหมวกนิรภัยสำหรับเด็กในประเทศ
 - 3.2.3. แก้ไขกฎหมายบังคับ และ เพิ่มการบังคับใช้หมวกนิรภัยสำหรับเด็ก
 - 3.2.4. กำหนดมาตรฐานที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็ก โดยกระทรวงอุตสาหกรรม และ กรมขนส่ง

- 3.2.5. ส่งเสริมการผลิตที่นึ่งนึ่งสำหรับเด็กในประเทศ (หรือมีการลดภาษีนำเข้าสำหรับที่นึ่งพิเศษสำหรับเด็ก
รถยนต์ ในกรณีที่ไม่มีผู้ผลิตในประเทศ)
- 3.2.6. ออกกฎหมายบังคับการใช้ที่นึ่งนึ่งสำหรับเด็ก
- 3.3. ความปลอดภัยจากการจมน้ำ
 - 3.3.1. กระทรวงสาธารณสุข กระทรวงศึกษาธิการ และองค์กรท้องถิ่น ตระหนักในปัญหาการจมน้ำในเด็ก และมี
นโยบายให้มีการศึกษาปัจจัยเสี่ยงของการจมน้ำ
- 3.4. ความปลอดภัยในผลิตภัณฑ์
 - 3.4.1. มีมาตรฐานควบคุมผลิตภัณฑ์เด็กที่อันตรายเช่นผลิตภัณฑ์ทารก ของเล่น
 - 3.4.2. มีกฎหมายกำหนดให้ผู้ผลิตต้องรับผิดชอบในการพิสูจน์ทราบอันตรายอันเกิดจากผลิตภัณฑ์
 - 3.4.3. มีระบบการค้นหาและบันทึกการบาดเจ็บและผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้อง การตรวจสอบตลาด การเรียกเก็บ
และการรายงานประจำปีเกี่ยวกับผลิตภัณฑ์อันตรายโดยหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง (กระทรวงอุตสาหกรรม
สำนักงานคุ้มครองผู้บริโภค)
 - 3.4.4. มีการดำเนินงานเพื่อกำหนดมาตรฐานเครื่องเล่นและสนามเด็กเล่น โดยกระทรวงอุตสาหกรรม
 - 3.4.5. มีนโยบายในกระทรวงศึกษาธิการ หรือเขตการศึกษา และกระทรวงมหาดไทย ให้ โรงเรียน และองค์กร
ท้องถิ่นดำเนินการติดตั้งเครื่องเล่นสนามและจัดทำสนามเด็กเล่นตามข้อแนะนำในการจัดทำสนามเด็ก
เล่น การติดตั้ง การบำรุงรักษา การตรวจสอบ
 - 3.4.6. สำนักงานคุ้มครองผู้บริโภค หรือ สมาคมของเล่นแห่งประเทศไทย หรือกระทรวงศึกษาธิการ หรือ
กระทรวงมหาดไทย หรือกระทรวงสาธารณสุข หรือ อื่นๆ รับผิดชอบหลักผู้ดูแลเด็กในการ
ตรวจสอบสนามเด็กเล่น และหลักสูตรผู้ดูแลเด็กในการเล่น
- 3.5. ชุมชน / โรงเรียนปลอดภัย
 - 3.5.1. มีนโยบายสนับสนุนให้เกิดการดำเนินงานชุมชนปลอดภัยโดย องค์กรท้องถิ่น หรือ กระทรวงมหาดไทย
 - 3.5.2. มีนโยบายสนับสนุนให้เกิดการดำเนินงานโรงเรียนสร้างเสริมความปลอดภัย โดยเขตการศึกษา หรือ
กระทรวงศึกษาธิการ
4. เกิดผลผลิตดังนี้
 - 4.1. ฐานข้อมูลความรู้เรื่องความปลอดภัยในเด็ก
 - 4.2. ข้อเสนอในเรื่องมาตรฐานความปลอดภัย วิธีการตรวจสอบ และวิธีการควบคุมมาตรฐาน ของหมวกนิรภัยและที่
นึ่งพิเศษสำหรับเด็กในการโดยสารในจักรยานยนต์ รถยนต์ และจักรยาน
 - 4.3. ข้อเสนอในเรื่องมาตรฐานความปลอดภัย วิธีการตรวจสอบ และวิธีการควบคุมมาตรฐาน โครงสร้างบ้านและ
บริเวณที่อยู่อาศัย
 - 4.4. ข้อเสนอการจัดกระบวนการกลุ่มชุมชนเพื่อดำเนินการในเรื่องความปลอดภัยในเด็กในชุมชน
 - 4.5. ข้อเสนอมาตรฐานความปลอดภัย วิธีการตรวจสอบ และวิธีการควบคุมมาตรฐาน ในผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องกับ
เด็กเช่นเครื่องเล่นและสนามเด็กเล่น ของเล่น ของใช้ทารกต่างๆ

- 4.6. ข้อเสนอเพื่อส่งเสริมการผลิตและกลไกการตลาดเกี่ยวกับอุปกรณ์เสริมความปลอดภัย (หมวกนิรภัย ที่นั่งพิเศษ) เพื่อรองรับการใช้
- 4.7. ข้อเสนอกฎหมายเพื่อสร้างเสริมความปลอดภัยและป้องกันการบาดเจ็บในเด็ก
- 4.8. สื่อการสอน เอกสารเผยแพร่ บทความวิชาการ อื่นๆ

3. วิธีการดำเนินงาน

3.1. ขั้นตอนการดำเนินงาน

3.1.1. จัดตั้งเครือข่ายนำ

3.1.2. จัดตั้งฐานข้อมูลความรู้ โดยรวบรวมจากชุดโครงการวิจัย งานวิจัยอื่นๆ ความรู้จากหน่วยงานต่างๆ และความรู้จากต่างประเทศ โดยให้หน่วยงานต่างๆสามารถใช้ประโยชน์ร่วมกัน

3.1.3. จัดทำกิจกรรมสร้างประเด็นเคลื่อนไหวและเชื่อมโยงเครือข่ายอย่างต่อเนื่องโดยการนำเสนอกรณีศึกษา ทุก 2 เดือน เพื่อให้องค์กรในเครือข่ายและสื่อสารมวลชนได้ร่วมกันวิเคราะห์หาสาเหตุ ปัจจัยเสี่ยง ซึ่งจะนำไปสู่การนำเสนอแนวทางการป้องกันและแก้ไขในระดับนโยบายสาธารณะ โดย

3.1.3.1. ค้นหากกรณีศึกษาจากระบบการเฝ้าระวังการบาดเจ็บในเด็กจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องต่างๆ เช่น โรงพยาบาล การร้องเรียนผ่านหน่วยงานผู้บริโภค การรายงานการตาย หรือ การรายงานผ่านสื่อสารมวลชนต่างๆ

3.1.3.2. ส่งนักวิจัยเก็บข้อมูลโดยเชิญผู้เชี่ยวชาญที่เกี่ยวข้องจากสาขาต่างๆเข้าร่วมเก็บข้อมูล การเก็บข้อมูลให้ครอบคลุมทั้งด้านพฤติกรรม สิ่งแวดล้อม และปัจจัยด้านบุคคล รวมทั้งข้อมูลผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง หรือหน่วยงานที่ต้องรับผิดชอบ รวมทั้งกฎหมาย กฎกระทรวง และการปฏิบัติที่ดำเนินการอยู่เป็นประจำ

3.1.3.3. จัดการประชุมร่วมกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องและสื่อมวลชนสาขาต่างๆ เพื่ออภิปรายตัวอย่างผู้บาดเจ็บที่ได้รับการรายงานจากระบบข้อมูลการเฝ้าระวังแบบสมบูรณ์ทุก 2 เดือน เพื่อนำไปสู่ความคิดเห็นในการดำเนินการแก้ไขปัญหา และการปรับเปลี่ยนนโยบายสาธารณะที่จำเป็น

3.1.3.4. ดำเนินการวิจัยเพื่อค้นหาแนวทางการแก้ไขปัญหาที่พบจากการประชุมกลุ่มทุก 2 เดือนตามความจำเป็น

3.1.4. นำปัจจัยเด่นที่แสดงถึงสาเหตุการตาย/พิการที่สำคัญในเด็กหรือการละเมิดสิทธิในการเติบโตในสิ่งแวดล้อมที่ปลอดภัยในเด็ก สร้างกระแสให้เกิดพลังประชาชน พลังเครือข่ายและพลังสื่อสารมวลชน เพื่อผลักดันให้ผู้กำหนดนโยบาย / นักการเมืองได้เห็นคุณค่าของการดำเนินงานเรื่องความปลอดภัยในเด็กและมีจิตสำนึกในการดำเนินการแก้ไข โดยได้ตระหนักในปัญหาอุบัติเหตุและการบาดเจ็บในเด็ก ได้รับผลงานวิจัยและกรณีศึกษา และได้ดำเนินการปรับปรุงแก้ไขนโยบายสาธารณะเพื่อนำไปสู่ความปลอดภัยในเด็ก

- 3.1.5. เผยแพร่ความรู้ แนวทาง หรือ ข้อเสนอการดำเนินงาน ที่ได้จากชุดโครงการวิจัยผู้มีส่วนร่วมรับผิดชอบ ต่างๆโดยการเสนอแก่ที่ประชุมเครือข่ายและการขยายผลโดยตรงสู่หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง
- 3.1.6. สื่อความรู้ที่ได้จากชุดโครงการวิจัยผ่านสื่อสารมวลชนทั้งสื่อโทรทัศน์ วิทยุ และสิ่งพิมพ์ เพื่อให้ การศึกษาแก่ประชาชน องค์กร ผู้กำหนดนโยบาย
- 3.1.7. ผลิตเอกสารเพื่อรวบรวมความรู้ ประสบการณ์ที่ได้จากการดำเนินงานวิจัยนี้ ถ่ายทอดสู่ประชาชน หรือนักวิชาการ

3.2. ผู้ใช้ (users)

- 3.2.1. องค์กรภาครัฐ ได้แก่ ผู้บริหารประเทศ กระทรวง ทบวง กรมที่เกี่ยวข้องเช่น กระทรวงศึกษาธิการ กระทรวงสาธารณสุข กระทรวงคมนาคม กระทรวงอุตสาหกรรม องค์กรบริหารท้องถิ่น เช่น กรุงเทพมหานคร อบต.
- 3.2.2. องค์กรภาคเอกชน เช่น ผู้ผลิตผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องกับเด็ก ผู้ผลิตยานพาหนะ ผู้ผลิตอุปกรณ์เสริมความปลอดภัย ผู้ทำกิจการเกี่ยวกับการดูแลเด็กหรือการเล่นของเด็กเช่น รับเลี้ยงเด็ก สระว่ายน้ำ สนามเด็กเล่น
- 3.2.3. องค์กรทางด้านวิชาการด้านการแพทย์ สาธารณสุข การศึกษา สวัสดิการสังคมและอื่นๆ
- 3.2.4. องค์กรสื่อสารมวลชน
- 3.2.5. องค์กรภาคประชาชน
- 3.2.6. อื่นๆ

4. ผลการดำเนินงาน

4.1 การจัดตั้งเครือข่ายนำ

โครงการ การประชุมสหวิทยาการ “เพื่อป้องกันการบาดเจ็บในเด็ก” ได้มีเครือข่ายร่วมจัดงานคือ คณะอนุกรรมการด้านเด็กและเยาวชนและครอบครัว ในคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ สำนักโรคไม่ติดต่อ กรมควบคุมโรค กระทรวงสาธารณสุข มูลนิธิศูนย์พิทักษ์สิทธิเด็ก มูลนิธิเพื่อการพัฒนาเด็ก สมาคมปลอดภัยไว้ก่อน สำนักอนามัยและสิ่งแวดล้อม กระทรวงสาธารณสุข และศูนย์วิจัย

4.2 จัดตั้งฐานข้อมูลความรู้

- 4.2.1 การจัดตั้งระบบฐานข้อมูลความรู้
- www.csip.org และ www.safekids-thailand.com ซึ่งประกอบด้วย ข้อมูลความรู้เรื่องอุบัติเหตุและความรุนแรงชนิดต่างๆ ข้อมูลการวิเคราะห์กรณีตัวอย่างที่เป็นข่าวที่ประชาชนสนใจ การติดตามสถานการณ์ที่สำคัญ การเชื่อมโยงฐานข้อมูลสู่หน่วยงานอื่นๆ การทบทวนหรือสรุปงานวิจัยที่สำคัญ
- 4.2.2 ให้บริการฐานข้อมูลความรู้กับ เครือข่าย
- เผยแพร่ความรู้ผ่านเว็บไซต์
 - เชื่อมโยงหน่วยงานความปลอดภัยใน-นอกประเทศ
 - การบริการเอกสารต่างๆตามร้องขอ
- 4.2.3 การติดตามและวิเคราะห์การตายจากการบาดเจ็บและความรุนแรง โดยติดตาม รายงานการตายของกองทะเบียนราษฎร และกระทรวงสาธารณสุข
- รายงานสถานการณ์การบาดเจ็บในเด็กไทยปี 2542 -2545: ข้อมูลจากกองทะเบียนราษฎร กระทรวงมหาดไทย และกองแผนงาน กระทรวงสาธารณสุข
- 4.2.4 การเก็บข้อมูล วิเคราะห์กรณีตัวอย่าง ที่สังคมรับรู้อย่างฉับพลัน
- เก็บข้อมูลกรณีตัวอย่าง หลายกรณีนำไปสู่การเผยแพร่ข้อมูลการป้องกันแก่ประชาชน การจัดประชุมองค์ที่เกี่ยวข้อง และการขับเคลื่อนนโยบายสาธารณะ
- ตัวอย่างกรณีตัวอย่างเช่น
- กรณีเด็กตกเตียง ศีรษะติดค้ำ
 - กรณีประตูล้อเลื่อนล้มทับเด็ก
 - กรณีรองเท้าสเก็ต
 - กรณีเครื่องเล่นทับเด็ก
 - กรณีเด็กตกท่อ
 - กรณีรถโรงเรียน
 - กรณีเด็กยิงกันในโรงเรียน
 - กรณีอุบัติเหตุภายในบ้านโรงเรียนล้มทับเด็ก
 - กรณีอุบัติเหตุจากการเล่นของเด็ก
- 4.2.5 การติดตามสถานการณ์โดยติดตาม ข่าวจากหนังสือพิมพ์ 5 ฉบับ
- การรวบรวมกรณีในหนังสือพิมพ์ 5 ฉบับ
- 4.2.6 การติดตามสถานการณ์ โดยติดตาม การร้องเรียนผ่านทางรายการวิทยุสาย อุบัติเหตุ คือ สวพ 91 ร่วมด้วยช่วยกัน จส 100 สำนักงานคุ้มครองผู้บริโภค
- ได้ประสานงานกับสำนักงานคุ้มครองผู้บริโภค มูลนิธิคุ้มครองผู้บริโภค กระทรวงศึกษาธิการเพื่อรับแจ้งข้อมูลการบาดเจ็บและการเสียชีวิตของเด็กจากการบาดเจ็บ
 - ได้ประสานงานกับสื่อสื่อสารมวลชนทั้งหนังสือพิมพ์ และวิทยุเพื่อรับแจ้งเหตุ

- 4.2.7 การติดตามสถานการณ์ การบาดเจ็บ และ ความรุนแรง โดยติดตามรายงานจาก เครือข่าย
- รายงานการบาดเจ็บในเด็กจากโรงพยาบาลศูนย์ 21 แห่ง โดยกอง ระบาดวิทยา กระทรวงสาธารณสุข
 - รายงานการบาดเจ็บในเทศกาลวันสงกรานต์ โดยศูนย์อำนวยความสะดวกทางถนน
 - รายงานการบาดเจ็บในเทศกาลวันสงกรานต์ โดยศูนย์นเรนทร
 - รายงานการบาดเจ็บในเทศกาลวันปีใหม่ โดยศูนย์นเรนทร

4.3 กิจกรรมสร้างประเด็นเคลื่อนไหวและเชื่อมโยงเครือข่าย

- เครือข่ายได้จัดการประชุมเพื่อสร้างประเด็นเคลื่อนไหว และ เชื่อมโยงเครือข่าย จำนวน 8 ครั้ง คือ
- ครั้งที่ 1 วันที่ 11 กุมภาพันธ์ 2546 เรื่องวิธีการดูแลและสิ่งแวดล้อมที่เสี่ยงต่อเด็ก
 - ครั้งที่ 2 วันที่ 2 เมษายน 2546 เรื่องความปลอดภัยในการเดินทาง
 - ครั้งที่ 3 วันที่ 9 มิถุนายน 2546 เรื่องการเสียชีวิตของเด็กจากผลิตภัณฑ์ที่ไม่เหมาะสม
 - ครั้งที่ 4 วันที่ 26 สิงหาคม 2546 เรื่องพฤติกรรมความรุนแรงในเด็ก
 - ครั้งที่ 5 วันที่ 24 พฤศจิกายน 2546 เรื่องสิทธิความปลอดภัยของนักเรียนชายแดน
 - ครั้งที่ 6 วันที่ 10 กุมภาพันธ์ 2547 เรื่องพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 กับการจัดการความปลอดภัยด้าน อุบัติเหตุ
 - ครั้งที่ 7 วันที่ 11 พฤษภาคม 2547 เรื่องเด็กจมน้ำตาย...ใครรับผิดชอบ
 - ครั้งที่ 8 วันที่ 26 กรกฎาคม 2547 เรื่องรถโรงเรียนกับความปลอดภัยในการเดินทาง

4.4 การจัดตั้งเครือข่ายเพื่อ คำนวณแนวทางแก้ไขปัญหาที่พบจากการประชุมสหวิทยาการ

4.4.1 เครือข่ายดำเนินการ
เรื่องความปลอดภัยใน
รถจักรยานยนต์

จัดตั้งเครือข่ายหมวกนิรภัยสำหรับเด็กประกอบด้วยนักวิชาการ กระทรวง
อุตสาหกรรม สถาบันยานยนต์ ผู้ผลิตรถจักรยานยนต์ ผู้ผลิตหมวกนิรภัย คณะ
วิศวกรรมศาสตร์ คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ ศูนย์ความปลอดภัยทางถนน กรม
ป้องกันภัย บริษัทกลางคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ กระทรวงสาธารณสุข
กระทรวงศึกษาธิการ และ ศูนย์วิจัย

เครือข่ายได้ดำเนินงานดังนี้

- ศึกษาการดำเนินงานเรื่องหมวกนิรภัยสำหรับรถจักรยานยนต์สำหรับเด็กของ
ประเทศเวียดนาม ซึ่งได้รับการสนับสนุนจาก CDC ประเทศสหรัฐอเมริกา และได้
เผยแพร่มาตรฐานหมวกนิรภัยเด็กที่ใช้ในประเทศเวียดนาม
- ศึกษาสถานการณ์การใช้หมวกนิรภัยในเด็กนักเรียน กรุงเทพมหานคร
- ศึกษาหมวกนิรภัยสำหรับเด็กที่มีการผลิตในประเทศไทย
- ผลิตและทดลองหมวกสำหรับเด็กไทยรุ่น 1-3
- รายงานหมวกนิรภัยสำหรับเด็ก: ปัญหา และ ยุทธศาสตร์การดำเนินงาน แก่ศูนย์
อำนวยการด้านความปลอดภัยทางถนน
- ร่วมดำเนินการโครงการ “รักและห่วงใย ใส่หมวกนิรภัยให้น้อง” รณรงค์หมวกนิรภัย
เด็ก ศูนย์อำนวยการด้านความปลอดภัยทางถนน

4.4.2 เครือข่าย ความ
ปลอดภัยในรถยนต์

จัดตั้งเครือข่ายความปลอดภัยในรถยนต์สำหรับเด็ก ประกอบด้วย กระทรวง
อุตสาหกรรม สถาบันยานยนต์ กรมขนส่ง ผู้ผลิตรถยนต์ ผู้ผลิตที่นั่งนิรภัย กรม
ศุลกากร บริษัทกลางคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ GRSP และ ศูนย์วิจัย

เครือข่ายได้ดำเนินงานดังนี้

- ศึกษาเรื่องแนวทางการลดภาชนะที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็กที่โดยสารรถยนต์ (car
seats) ผลการดำเนินงานพบว่าขณะนี้เสียภาษีอยู่ร้อยละ 25 มีแนวทางที่จะลดได้
เหลือร้อยละ 0-5 อย่างไรก็ตามพบว่าบริษัทผู้ผลิตในประเทศหนึ่งรายคือ
บริษัทเฟรชฟิลด์ อินเตอร์เนชั่นแนล จำกัด โดยได้ผลิตที่นั่งสำหรับเด็กอยู่ใน
ระหว่างการส่งทดสอบมาตรฐานทางยุโรป ทำให้มีได้ดำเนินการต่อ เนื่องจากการ
ขอลดภาชนะนำเข้าอาจส่งผลกับผู้ผลิตในประเทศได้
- ศึกษาการสูญเสียทางเศรษฐกิจต่ออัตรารณรงค์และบังคับใช้ที่นั่งสำหรับเด็กและ
ความคุ้มค่าต่อการสนับสนุนการผลิตในประเทศ: การศึกษานี้อยู่ระหว่างการติดต่อ
ผู้ดำเนินการ
- ติดตามการดำเนินงานของกรมขนส่งในการร่างมาตรฐานความปลอดภัยในรถยนต์
- จัดตั้งคณะวิจัยและร่างโครงการวิจัยเรื่อง ประสิทธิภาพของโปรแกรมการส่งเสริม
การตลาดต่อการใช้ที่นั่งสำหรับเด็กในรถยนต์

4.4.3 เครือข่ายความปลอดภัยในรถโรงเรียน

- จากการประชุมสหวิทยาการเพื่อป้องกันการบาดเจ็บในเด็ก ครั้งที่ 8 เรื่อง “รถโรงเรียนกับความปลอดภัยในการเดินทาง” ตามข้อ 1.9 เสนอให้มีการทบทวนกฎระเบียบ ข้อบังคับที่มีอยู่ของกรมขนส่งทางบกและเสนอการปรับปรุงให้เหมาะสมกับสภาพการณ์ปัจจุบัน ให้มีการสำรวจรถโรงเรียนที่มีอยู่เพื่อให้เกิดการจัดระบบที่ชัดเจน หรือมีการจัดการร่วมกันระหว่างโรงเรียน ผู้ประกอบการ ตำรวจกรมขนส่ง ผู้ปกครอง ชุมชน ให้เกิดเป็นเครือข่ายเพื่อป้องกันอุบัติเหตุที่อาจเกิดขึ้นจากการเดินทาง

4.4.4 เครือข่ายผลิตภัณฑ์ปลอดภัย

- จัดตั้งเครือข่ายสนามเด็กเล่นประกอบด้วยนักวิชาการ ผู้ผลิตเอกชน สำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรม มูลนิธิเพื่อการพัฒนาเด็ก เครือข่ายได้ดำเนินการดังนี้
- งานวิจัยแบบทบทวนเอกสารและระดมความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญ เรื่อง “ข้อกำหนดด้านความปลอดภัยของสนามเด็กเล่น : อุปกรณ์เครื่องเล่นสนาม การติดตั้ง การบำรุงรักษา ผู้ดูแลการเล่น”
- นำเสนอรายงานแก่สำนักงานคุ้มครองผู้บริโภค
- เผยแพร่รายงานแก่โรงเรียน กระทรวงศึกษาธิการ และหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง
- สร้างสนามเด็กเล่นตัวอย่าง ณ โรงเรียนวัดอินทร์ อำเภอบางใหญ่ จ.นนทบุรี และสนามเด็กเล่นของศูนย์พัฒนาเด็กก่อนวัยเรียน โดยชุมชนวัดบ้านกระโพธิ์- เจริญมย์ ต. สำโรงตาเจ็น อ.บุษันธุ์ จ.ศรีสะเกษ
- เสนอข้อมูลต่อคณะกรรมการด้านกฎหมาย ในคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค สภาผู้แทนราษฎร เรื่อง “ร่างกฎกระทรวง กำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไข ในการใช้กระเช้าไฟฟ้า และเครื่องเล่น พ.ศ..... ”
- ร่วมเป็นกรรมการวิชาการในการพิจารณาจัดทำร่างมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมอุปกรณ์เครื่องเล่นสนาม ของสำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรม
- อบรมเยาวชนเป็นผู้สนับสนุนการเล่น ณ สนามเด็กเล่นโรงเรียนวัดอินทร์ ต.เสาธงหิน อ.บางบัวทอง จ.นนทบุรี โดยโครงการครอบครัวและชุมชนพัฒนา มูลนิธิเพื่อการพัฒนาเด็ก ร่วมกับศูนย์วิจัยเพื่อสร้างเสริมความปลอดภัยและป้องกันการบาดเจ็บในเด็ก
- ส่งคู่มือสนามเด็กเล่นตัวอย่างและรายงานอบรมเยาวชนเป็นผู้สนับสนุนการเล่น ณ สนามเด็กเล่นโรงเรียนวัดอินทร์ แก่ นายนิรันดร์ บรรดาศักดิ์ ผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเขต 2 นนทบุรี

จัดตั้งเครือข่ายความปลอดภัยในเครื่องเล่นที่มีลักษณะเป็นกระบอกสูบน้ำ ประกอบด้วยนักวิชาการสาขาวิศวกรรมศาสตร์ สำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรม สำนักงานคุ้มครองผู้บริโภค บริษัท อินเทอร์เน็ต เทคโนโลยี เซอร์วิสเซส (ประเทศไทย) จำกัด ผู้ผลิตเอกชน และศูนย์วิจัย เครือข่ายได้ดำเนินการดังนี้

- ศึกษา ความเสี่ยงต่อการบาดเจ็บจากปืนฉีดน้ำ และวิธีการทดสอบความปลอดภัย ในปืนฉีดน้ำนำเสนอผลการศึกษาต่อสำนักงานคุ้มครองผู้บริโภค และศาลปกครอง เครือข่ายความปลอดภัยในการนอน เตียงเด็ก และผลิตภัณฑ์ทารก ประกอบด้วยนักวิชาการ สำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม กระทรวง อุตสาหกรรม สมาคมกุมารเวชศาสตร์แห่งประเทศไทย ราชวิทยาลัยกุมารเวชศาสตร์ ผู้ผลิต กระทรวงสาธารณสุข และศูนย์วิจัย

4.4.5 เครือข่ายบ้าน ปลอดภัย ชุมชนปลอดภัย

เครือข่ายประตู่รั้วปลอดภัย ประกอบด้วยนักวิชาการ สำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรม สมาคมสถาปนิกสยาม กรมโยธาธิการ และผังเมือง กระทรวงมหาดไทย การเคหะแห่งชาติ และศูนย์วิจัย เครือข่ายได้ดำเนินงานดังนี้

- รายงานผลการศึกษาเรื่องความเสี่ยงของประตู่รั้วเลื่อน และการป้องกัน (อยู่ในระหว่างการดำเนินการ)

เครือข่ายชุมชนปลอดภัย ได้ดำเนินการดังนี้

- ดำเนินงานชุมชนปลอดภัยตัวอย่าง 10 แห่ง ได้แก่ ชุมชนบ้านเนินหัวไร่ จ.พิจิตร ชุมชนเกาะจันทร์ จ.ชลบุรี ชุมชนตลาดเกียบ จ.พระนครศรีอยุธยา ชุมชนชอยสวนเงิน ชุมชนชอยสุเหว่า(เพชรบุรี 7) กรุงเทพมหานคร ชุมชนถนนใหญ่ จ.ลพบุรี ชุมชนบ้านกระโพธิ์-เริงรมย์ จ.ศรีสะเกษ ชุมชนไทร้อย จ.พิษณุโลก ชุมชนบ้านชัยสิงโต จ.สระแก้ว ชุมชนอาคารสงเคราะห์ ประชาอุทิศ90 กรุงเทพฯ

เครือข่ายป้องกันการจมน้ำในเด็ก ได้แก่ กระทรวงสาธารณสุข สำนักควบคุมโรคเขตต่างๆ กทม กระทรวงศึกษาธิการ มูลนิธิเพื่อการพัฒนาเด็ก มูลนิธิศูนย์พิทักษ์สิทธิเด็ก และศูนย์วิจัย

4.4.6 เครือข่ายพัฒนา คุณภาพการเลี้ยงดูเด็ก

ดำเนินการสร้างเกณฑ์มาตรฐานขั้นต่ำรองรับพรบคุ้มครองเด็ก โดยมีศูนย์พิทักษ์สิทธิเด็กเป็นแกนนำ

4.5 การศึกษาเพิ่มเติมเพื่อแนวทางการแก้ไขปัญหาที่พบจากการประชุมสหวิทยาการ

การศึกษา	ผลลัพธ์
4.5.1 การศึกษาเรื่องหมวกนิรภัยเด็กสำหรับรถจักรยานยนต์	- รายงานการศึกษาเรื่องหมวกนิรภัยเด็กไทย รุ่น 1,2 และ3
4.5.2 การศึกษาเชิงทบทวนวรรณกรรมเรื่อง ความปลอดภัยในการนอน และเตียงสำหรับเด็ก	- รายงานเรื่องความปลอดภัยในการนอน และเตียงสำหรับเด็ก
4.5.3 การศึกษาเรื่องการจมน้ำในเด็ก กทม.	- รายงานการศึกษา (อยู่ระหว่างการสรุปข้อมูล)
4.5.4 การศึกษาเรื่องการจมน้ำในเด็กส่วนภูมิภาค ร่วมกับกองควบคุมโรค	- รายงานการศึกษา โดยเขตต่างๆ 5 เขต และรายงานรวม 1 ฉบับ
4.5.5 การศึกษาเรื่องประตูรั้วเลื่อนปลอดภัย	- รายงานการศึกษาเรื่องข้อกำหนดความปลอดภัยประตูรั้วเลื่อน (อยู่ระหว่างการดำเนินงาน)
4.5.6 การศึกษาเรื่องโครงการป้องกันความรุนแรงในโรงเรียน	- รายงานการศึกษาเรื่องโครงการเด่น 10 โครงการในการป้องกันความรุนแรงในโรงเรียน
4.5.7 การศึกษาเรื่องรูปแบบเด็กถูกทารุณกรรม และผลการดูแลรักษา	- รายงานการศึกษา (อยู่ระหว่างการสรุปข้อมูล)
4.5.8 การศึกษาเรื่องชุมชนปลอดภัย / โรงเรียนปลอดภัย	- รายงานการศึกษา
4.5.9 การศึกษาเรื่องการมีส่วนร่วมของเด็กในการสร้างกิจกรรมความปลอดภัย	- รายงานการศึกษา
4.5.10 การเตรียมการศึกษาเรื่องการใช้ที่นั่งนิรภัยในเด็กทารก	- โครงการและเครื่องมือเพื่อศึกษาเรื่องการใช้ที่นั่งนิรภัยในเด็กทารก
4.5.11 การศึกษาเรื่องนโยบายสาธารณะกับความปลอดภัยสำหรับเด็ก	- รายงานการศึกษาเรื่องพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็กกับความปลอดภัยในเด็ก - เกณฑ์มาตรฐานขั้นต่ำในเรื่องความปลอดภัยในเด็ก ร่วมกับศูนย์พิทักษ์สิทธิเด็ก - มาตรการเร่งด่วนและระยะยาวในการแก้ไขปัญหาความไม่ปลอดภัยสำหรับเด็ก ร่วมกับคณะอนุกรรมการเฉพาะกิจจัดทำนโยบาย แผนยุทธศาสตร์ และแผนปฏิบัติการ หลักการตามแนวทางโลกที่เหมาะสมสำหรับเด็ก ของสหประชาชาติ

4.6 การสื่อความรู้สู่ผู้ใช้

- 4.6.1 จัดการความรู้ผ่านสื่อต่าง ๆ คือ รายการโทรทัศน์ วิทยุ วารสาร หนังสือพิมพ์
- หัวข้อที่นำเสนอมีดังต่อไปนี้
- ความเสี่ยงต่อการบาดเจ็บ
 - สถานการณ์การบาดเจ็บจากอุบัติเหตุและความรุนแรงในเด็ก
 - สิ่งแวดล้อมปลอดภัยสำหรับเด็ก
 - แนวทางชุมชนปลอดภัย (safe community)
 - แนวทาง 13 ประการ ชุมชนปลอดภัย
 - โรงเรียนปลอดภัย
 - จมน้ำ
 - ปัจจัยเสี่ยงต่อการจมน้ำ และการป้องกัน
 - การปฐมพยาบาลเด็กจมน้ำ
 - เด็กกับอุบัติเหตุจราจร
 - การบาดเจ็บรุนแรงจากอุบัติเหตุขนส่งของเด็กอายุต่ำกว่า 15 ปี
 - การวิเคราะห์การบาดเจ็บและเสียชีวิตในช่วงสงกรานต์
 - การบาดเจ็บรุนแรงจากอุบัติเหตุขนส่งในช่วงวันหยุดปีใหม่
 - การบาดเจ็บจากจักรยานยนต์ในเด็ก
 - ความปลอดภัยในการใช้จักรยาน
 - หมวกนิรภัยเด็ก
 - การใช้ที่นั่งนิรภัยสำหรับเด็ก
 - รถโรงเรียน
 - ผลิตภัณฑ์ปลอดภัย
 - ข้อกำหนดด้านความปลอดภัยของสนามเด็กเล่น : อุปกรณ์เครื่องเล่นสนาม การติดตั้ง การบำรุงรักษา ผู้ดูแลการเล่น
 - ความปลอดภัยในการเล่นของเด็ก
 - ข้อเสนอแนะความปลอดภัยในการใช้เตียงสำหรับเด็กในโรงพยาบาล
 - ความเสี่ยงต่อการใช้รองเท้าสเก็ต สเก็ตบอร์ด สกู๊ตเตอร์
- 4.6.2 แจกจ่ายเอกสาร สู่ประชาชน
- วีซีดี 2 เรื่อง
 - คำแนะนำความปลอดภัย 15 เรื่อง
 -

4.7 การผลักดันให้เกิดการปฏิบัติในระดับองค์กรและผลักดันนโยบายสาธารณะ

- 4.7.1 เกณฑ์มาตรฐานขั้นต่ำในเรื่องความปลอดภัยในเด็ก
- ร่วมกับศูนย์พิทักษ์สิทธิเด็กในการจัดทำเกณฑ์มาตรฐานขั้นต่ำในเรื่องความปลอดภัยในเด็ก
 - เด็ก ร่วมกับคณะกรรมการเฉพาะกิจจัดทำนโยบาย แผนยุทธศาสตร์ และแผนปฏิบัติการ หลักการ ตามแนวทางโลกที่เหมาะสมสำหรับเด็ก ของสหประชาชาติในการจัดทำ มาตรการเร่งด่วนและระยะยาวในการแก้ไขปัญหาความปลอดภัยสำหรับเด็ก

ความปลอดภัยทางการจราจร

- 4.7.2 สร้างมาตรฐานหมวกนิรภัยเด็กสำหรับรถจักรยานยนต์ และจัดประชุมเพื่อผลักดันการใช้หมวกนิรภัย /กฎหมาย
- **ศูนย์ความปลอดภัยทางถนน (รองนายกรัฐมนตรี นายจาตุรนต์ ฉายแสง) และกรมป้องกันภัย** ร่วมกับเครือข่าย ได้จัดทำโครงการ “ รักและห่วงใย ใส่หมวกนิรภัยให้น้อง” มีวัตถุประสงค์ในการสนับสนุนให้เกิดการผลิตหมวกเด็กขนาด 500-530 มม (เด็กอนุบาล) และรณรงค์ให้เกิดการใช้ระยะแรก 15000 ใบ ในงบประมาณ 3ล้านบาท
 - **สำนักงานมาตรฐานอุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรม** ดำเนินการเพื่ออนุญาตให้ใช้หมวกนิรภัยเด็กได้ ในข้อที่มีความแตกต่าง ก่อนจะนำไปสู่การปรับมาตรฐานต่อไป
- 4.7.3 ผลักดันการลดภาษีนำเข้า ที่นั่งพิเศษในรถยนต์ และการผลิตในประเทศ
- ได้ปรับแผนเพื่อสนับสนุนให้บริษัท ฯ ดังกล่าวมีการผลิตที่มาตรฐานตามยุโรปและราคาที่เหมาะสมกับผู้บริโภคในประเทศต่อไป
 - ศึกษาต่อในระยะต่อไป เรื่องการผลักดันทางกฎหมาย และความคุ้มทุน
- 4.7.4 การแก้ปัญหาอุบัติเหตุจราจร โดยใช้ชุมชน / โรงเรียน เป็นฐาน
- ได้ดำเนินการโครงการชุมชนปลอดภัย 10 ชุมชน และโรงเรียนปลอดภัย 5 โรงเรียน เพื่อเป็นชุมชน/โรงเรียนตัวอย่าง และขยายผลต่อไป

ความปลอดภัยจากการจมน้ำ

- 4.7.5 ผลักดันให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องตระหนักในความสำคัญ และดำเนินการแก้ไขปัญหาการจมน้ำในเด็ก
- กรมควบคุมโรค กระทรวงสาธารณสุข ทำการศึกษาปัจจัยเสี่ยงการจมน้ำใน 5 จังหวัด และจัดการประชุมเพื่อสร้างเครือข่ายการแก้ไขปัญหา

ความปลอดภัยในผลิตภัณฑ์

- 4.7.6 สร้างข้อกำหนดการจัดทำ - ข้อกำหนดความปลอดภัยเครื่องเล่นและสนามเด็กเล่น
สนามเด็กเล่นที่มีมาตรฐาน และจัด - การแต่งตั้งคณะกรรมการวิชาการเพื่อร่าง มาตรฐานเครื่องเล่นสนามเด็กเล่น
ประชุมเพื่อผลักดันการใช้มาตรฐาน **โดย กระทรวงอุตสาหกรรม**
ที่ได้ - การจัดการประชุมเพื่อให้ความรู้แก่ผู้แทนจากทุกจังหวัดและผู้ผลิตท้องถิ่นใน
(งบประมาณสนับสนุนเพิ่มเติมจาก **เรื่องความปลอดภัยในสนามเด็กเล่นและเครื่องเล่น โดยสำนักงาน**
กองสลากกินแบ่งรัฐบาล อุปกรณ์ **คุ้มครองผู้บริโภค**
เครื่องเล่นมาตรฐานได้รับการ - การจัดการประชุมเพื่อให้ความรู้แก่ผู้แทนจากโรงเรียนอนุบาลเอกชน **โดย**
สนับสนุนบางส่วนจากผู้ผลิต การ **สมาคมโรงเรียนอนุบาล**
เผยแพร่งานบางส่วนดำเนินงานโดย - การจัดประชุมเพื่อให้ความรู้แก่ผู้แทนจากโรงเรียนต่างๆทั่วประเทศ **โดย**
สำนักงานคุ้มครองผู้บริโภค **สำนักงานกิจการพิเศษ กระทรวงศึกษาธิการ**
กระทรวงศึกษาธิการ กระทรวง - เผยแพร่ในการประชุมของกรมอนามัย และ กองอาชีวอนามัยและ
สาธารณสุข) สิ่งแวดล้อม กระทรวงสาธารณสุข
- การสร้างสนามเด็กเล่นตาม ร่างข้อกำหนดด้านความปลอดภัยของสนามเด็ก
เล่น : อุปกรณ์เครื่องเล่นสนาม การติดตั้ง การบำรุงรักษา ผู้ดูแลการเล่น ใน
ศูนย์พัฒนาเด็กก่อนวัยเรียน ชุมชนวัดบ้านกระโพธิ์- เจริญมัย ต. ลำโรงตา
เจ็น อ. ชูขันธุ์ จ. ศรีสะเกษ **โดยชุมชน และ มูลนิธิเพื่อการพัฒนาเด็ก**
- การบรรยาย และตรวจสอบสนามเด็กเล่น และร่วมวางแผนสร้างสนามเด็ก
เล่นแก่โรงเรียนอนุบาล **มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์**
- 4.7.7 ความเสี่ยงต่อการบาดเจ็บ - นำเสนอข้อมูลแก่**สำนักงานคุ้มครองผู้บริโภค ศาลปกครอง ผู้ผลิต**
จากปืนฉีดน้ำ - นำเสนอข้อมูลแก่**สำนักงานตำรวจแห่งชาติ**
- นำเสนอข้อมูลแก่**กระทรวงอุตสาหกรรม**
- 4.7.8 การวิเคราะห์ และ ข้อเสนอแนะ - เสนอข้อมูลแก่**สมาคมกุมารแพทย์แห่งประเทศไทย**
ความปลอดภัยของการนอนและ - นำเสนอข้อมูลแก่ผู้ผลิต จำหน่าย
การใช้เตียงสำหรับเด็ก - นำเสนอข้อมูลแก่องค์การอาหารและยา **กระทรวงสาธารณสุข**

การดำเนินงานโดยใช้ชุมชน/ โรงเรียนเป็นฐาน

4.7.9 สร้างรูปแบบชุมชนปลอดภัย ผลักดันหลักการชุมชนปลอดภัย 13 ประการ

5 ชุมชน และโรงเรียนปลอดภัย 5
โรงเรียน เพื่อพัฒนาหลักการชุมชน
ปลอดภัย 13 ประการ

1. ชุมชนจะต้องดำเนินการป้องกันการบาดเจ็บโดยความสนใจของชุมชนเอง โดยมีการจัดตั้งกลุ่มพหุภาพ (cross-sectorial group) ในระดับชุมชน
2. เชื่อมโยงหน่วยงาน องค์กรภายนอกชุมชนที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยเสี่ยงต่าง ๆ นั้น เพื่อแก้ไขปัญหาการบาดเจ็บ
3. ดำเนินกิจกรรมทั้งการป้องกันการบาดเจ็บโดยไม่ตั้งใจ (unintentional injuries) และการบาดเจ็บโดยตั้งใจ (intentional injuries) ตามลำดับความสำคัญของปัญหา
4. ให้ความสนใจเป็นพิเศษกับกลุ่มเสี่ยง เช่นเด็กในครอบครัวยากจน เด็กพิการ เป็นต้น
5. มีระบบการเฝ้าระวังการบาดเจ็บของชุมชน
6. มีระบบการสำรวจความปลอดภัยในสิ่งแวดล้อม (safety round) และ พฤติกรรมเสี่ยง (risk behaviour monitoring) ในชุมชน
7. สนับสนุนการใช้อุปกรณ์เสริมความปลอดภัยต่างๆ (safety equipment)
8. มีการต่อต้านผลิตภัณฑ์ (hazardous product) และสิ่งแวดล้อมอันตราย (hazardous environment)
9. มีการต่อต้านพฤติกรรมอันตราย (ทั้งผู้ใหญ่และเด็ก) อันจะนำไปสู่การบาดเจ็บในเด็ก เช่นเมาแล้วขับ นำเด็กนั่งตักขณะขับรถยนต์ เป็นต้น
10. มีการฝึกอบรมการป้องกันการบาดเจ็บในเด็ก การปฐมพยาบาล การปฏิบัติการณ์กู้ชีพเบื้องต้นในชุมชน
11. สามารถดำเนินการระยะยาว โดยใช้ทรัพยากรปกติ งบประมาณปกติที่ท้องถิ่นต้องบริหารจัดการอยู่แล้ว เพียงแต่ใช้ให้มีคุณค่า และให้เป็นประโยชน์ต่องาน สร้างเสริมความปลอดภัย
12. มีการกำหนดตัวชี้วัดความปลอดภัยที่เหมาะสมสำหรับชุมชนเพื่อใช้เป็นตัววัดผลการดำเนินงาน
13. มีการรวบรวมความรู้ ประสบการณ์ที่ได้จากการดำเนินงานในชุมชน เผยแพร่สู่ชุมชนอื่นเพื่อให้ขยายผลให้เกิดการดำเนินการสร้างเสริมความปลอดภัยในเด็กในระดับชาติ

5. อภิปราย : บทเรียนการดำเนินงาน

5.1 ความจำเป็นในการดำเนินการและความสอดคล้องกับยุทธศาสตร์การพัฒนาประเทศ

โครงการนี้เป็นการดำเนินการเพื่อสร้างและจัดการองค์ความรู้และมีพันธะจะนำสู่การปฏิบัติ (research to practice) โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเปลี่ยนแปลงทั้งพฤติกรรม สิ่งแวดล้อม และนโยบายสาธารณะ การดำเนินการเพื่อบรรลุวัตถุประสงค์ให้ได้นั้นจำเป็นต้องมีการให้ความรู้แก่ประชาชนในวงกว้าง สร้างกระแสสังคม เคลื่อนไหวผู้กำหนดนโยบายในเวลาเดียวกัน

การดำเนินงานเพื่อความปลอดภัยในเด็กไทย (Child Safety) เป็นการดำเนินงานโดยคำนึงถึงสิทธิเด็กที่จะต้องมีการเจริญเติบโต มีพัฒนาการที่ดี และมีโอกาสได้เล่น ภายใต้สิ่งแวดล้อมที่ปลอดภัย ยุทธศาสตร์การดำเนินงาน (intervention strategies) มี 4 ประการคือ

1. เป็นการดำเนินงานเพื่อพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ให้กับสังคมไทย (human resource development) ทรัพยากรมนุษย์เป้าหมายคือเด็ก ดังนั้นการดำเนินงานต้องมุ่งเป้าเพื่อลดการตายของเด็ก ความพิการ พฤติกรรมเสี่ยง มุ่งเป้าเพื่อสร้างผู้ใหญ่ในอนาคตที่สมบูรณ์ไม่พิการ มีจิตสำนึกความปลอดภัย ไม่มีพฤติกรรมเสี่ยง ลดปัญหาพฤติกรรม ในวัยรุ่นและวัยกลางคนในอนาคต และเป็นตัวอย่างที่ดี (role model) แก่เด็กและเยาวชน ในรุ่นต่อไป (next generation)

2. เป็นการดำเนินงานเพื่อสร้างความเสมอภาคในสังคม (social equity) เนื่องจากสิทธิความปลอดภัย (safety right) เป็นสิทธิมนุษยชนขั้นพื้นฐาน (fundamental human right) ดังนั้นสังคมจะต้องใช้ทรัพยากรสาธารณะ (public resource) เพื่อให้เด็กทุกคนมีโอกาสได้รับความปลอดภัยอย่างเท่าเทียมกัน ความพยายามให้เด็กได้รับความเสมอภาคในด้านความปลอดภัยนี้ (safety equity) จะนำไปสู่ความเสมอภาคของเด็กแต่ละชนชั้น (social class) ในการอยู่อาศัย การเดินทาง การใช้ผลิตภัณฑ์ การได้รับการปกป้อง การได้รับการคุ้มครอง และการได้รับการแก้ไขพฤติกรรมเสี่ยง

3. เป็นการดำเนินงานเพื่อเพิ่มความสามารถในการผลิตในประเทศทั้งด้านผลิตภัณฑ์ การบริการ และการศึกษา (increase productivity) ในความจริงอุปสงค์ที่เกี่ยวข้องกับความปลอดภัยไม่ว่าจะเป็นผลิตภัณฑ์ การบริการ และการศึกษาจะเกิดขึ้นอย่างแน่นอนในกลุ่มประเทศรายได้ระดับกลางและรายได้ต่ำที่มีการเจริญทางเศรษฐกิจและสังคมอย่างรวดเร็ว เนื่องจากประเทศเหล่านี้จะมีการเปลี่ยนแปลงปัญหาทางสุขภาพเช่นเดียวกับการเปลี่ยนแปลงในประเทศไทย ประเทศเหล่านี้แม้จะมีอัตราการตายทารกลดลงมาต่ำกว่า 40 ต่อ 1000 แล้ว ส่วนใหญ่นโยบายยังคงวนเวียนอยู่กับการแก้ไขปัญหาสุขภาพแบบเดิม ดังนั้นเป็นโอกาสที่ดีที่ประเทศไทยจะสนับสนุนอุตสาหกรรมความปลอดภัยทั้งผลิตภัณฑ์ บริการ และการศึกษาเพื่อใช้ประโยชน์ในประเทศและเพื่อการขายสู่ประเทศเหล่านี้ ตัวอย่างเช่นผลิตภัณฑ์เสริมความปลอดภัยในยานพาหนะต่าง ๆ ของเล่นปลอดภัย ผลิตภัณฑ์ทารกที่ปลอดภัย ห้องทดสอบความปลอดภัยทางผลิตภัณฑ์ เครื่องมือทดสอบต่าง ๆ โปรแกรมการดำเนินงานด้านความปลอดภัยในโรงเรียน โรงงานอุตสาหกรรม หลักสูตรการฝึกอบรมต่าง ๆ เป็นต้น

ขณะเดียวกันโครงการนี้ต้องดำเนินงานเพื่อต่อต้านการทำลายอำนาจการผลิตจากการลงทุนข้ามชาติด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่งต้องรู้ทันและสร้างเกราะป้องกันการนำเข้าอุตสาหกรรมความปลอดภัยจากต่างประเทศไม่ว่าจะเป็นผลิตภัณฑ์ บริการ และการศึกษา หากผู้นำเข้ามาไม่ได้มีวัตถุประสงค์เพื่อช่วยเหลือประเทศไทยอย่างแท้จริง แต่นำมาเพื่อ

ขยายฐานตลาดในประเทศไทย รวมทั้งการใช้ประเทศไทยเป็นฐานการขยายสู่ตลาดในภูมิภาค และมีแผนนำไปสู่สิทธิเพื่อการกำจัดสิทธิการผลิตด้วย

4. เป็นการดำเนินงานเพื่อสร้างสังคมยั่งยืน (sustainable society) คือสังคมที่มีมาตรการความปลอดภัย มีระบบสวัสดิการสังคมที่ดีในการคุ้มครองเด็ก ควบคุมสิ่งแวดล้อมที่อาจก่อให้เกิดมลพิษในระยะยาว และมีการเฝ้าระวังและควบคุมความรุนแรง

5.2 จากบทเรียนสู่การกำหนดมาตรการและจังหวัดก้าวของการจัดการ

มาตรการเร่งด่วน

1. สร้างความตระหนักในความสำคัญของปัญหาความปลอดภัยในเด็กแก่คณะกรรมการหรือหน่วยงานภาครัฐที่รับผิดชอบโดยตรง รวมทั้งทบทวน เร่งรัด และส่งเสริมบทบาทให้หน่วยงานเหล่านี้สามารถดำเนินการป้องกันและแก้ไขปัญหาความปลอดภัยในเด็กได้อย่างมีประสิทธิภาพ หน่วยงานดังกล่าว ได้แก่ คณะกรรมการป้องกันอุบัติเหตุแห่งชาติ (กรมป้องกันภัย ฝ่ายป้องกันภัยจังหวัด) คณะกรรมการคุ้มครองเด็กแห่งชาติ (คณะกรรมการคุ้มครองเด็กระดับจังหวัด คณะอนุกรรมการคุ้มครองเด็กระดับท้องถิ่น) คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค (คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคระดับจังหวัด) สำนักงานมาตรฐานอุตสาหกรรม (อุตสาหกรรมจังหวัด) กระทรวงศึกษาธิการ (เขตการศึกษา) กระทรวงสาธารณสุข (กรมอนามัย สำนักโรคไม่ติดต่อ สำนักงานสาธารณสุขจังหวัด สำนักควบคุมโรค) กระทรวงคมนาคม (กรมขนส่ง กรมทางหลวง ขนส่งจังหวัด) สำนักงานตำรวจแห่งชาติ กรมโยธาธิการ-กระทรวงมหาดไทย และ กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ (พัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์จังหวัด)
2. สนับสนุนในห้วงค์กรอิสระต่างๆ เข้ามามีบทบาทในการดำเนินการเพื่อสร้างเสริมความปลอดภัยในเด็ก รวมทั้งติดตาม ตรวจสอบ และส่งเสริมการทำงานของหน่วยงานภาครัฐ องค์อิสระดังกล่าวได้แก่ องค์กรที่ทำงานเกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภค การพิทักษ์สิทธิเด็ก การคุ้มครองเด็ก การส่งเสริมสิ่งแวดล้อม การป้องกันการบาดเจ็บ และการสร้างเสริมความปลอดภัย เช่น มูลนิธิศูนย์พิทักษ์สิทธิเด็ก มูลนิธิเพื่อการพัฒนาเด็ก มูลนิธิคุ้มครองผู้บริโภค ชมรมเมาไม่ขับ สมาคมปลอดภัยไว้ก่อน GRSP กลุ่ม green peace เป็นต้น
3. ให้ข้อมูลด้านความปลอดภัยในเด็กแก่สื่อต่างๆ ทั้งสื่อในส่วนกลาง และสื่อท้องถิ่น เพื่อใช้พลังสื่อในการสร้างความรู้และสร้างความตระหนักแก่ประชาชนในวงกว้าง
4. ประสานงานหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อให้เกิดระบบฐานข้อมูลแบบบูรณาการที่เกี่ยวข้องกับความปลอดภัยในเด็ก ฐานข้อมูลจะต้องบ่งบอกขนาดปัญหาของความปลอดภัยชนิดต่างๆ ความรุนแรง พื้นที่เสี่ยง กลุ่มเสี่ยง พฤติกรรมเสี่ยง และสิ่งแวดล้อมเสี่ยงได้ หน่วยงานที่มีระบบข้อมูลเช่น กองทะเบียนราษฎร กระทรวงสาธารณสุข กระทรวงคมนาคม สำนักงานคุ้มครองผู้บริโภค สำนักงานตำรวจแห่งชาติ บริษัทประกันภัย เป็นต้น
5. ให้คณะกรรมการคุ้มครองเด็ก คณะกรรมการความปลอดภัยทางถนน คณะกรรมการป้องกันอุบัติเหตุ และคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคระดับจังหวัด ร่วมกันจัดตั้งคณะอนุกรรมการความปลอดภัยในเด็ก เพื่อให้มีการทำงานแบบสหวิชาชีพในระดับท้องถิ่นในการสร้างเสริมความปลอดภัยแก่เด็กทั้งในเรื่องการบาดเจ็บจากอุบัติเหตุและความรุนแรง

6. ให้นำหน่วยงานส่วนกลางที่เกี่ยวข้องเช่นกรมส่งเสริมการปกครองส่วนท้องถิ่น หน่วยงานท้องถิ่นที่เกี่ยวข้อง องค์กรท้องถิ่นต่างๆ และคณะอนุกรรมการความปลอดภัยในเด็กในระดับจังหวัด สนับสนุนการดำเนินงาน “ชุมชนปลอดภัยสำหรับเด็ก (safe community or safe city for children)” โดยให้ชุมชนมีส่วนร่วมในกระบวนการพัฒนาและแก้ไขปัญหาความเสี่ยงต่อเด็กในชุมชน โดยชุมชนสามารถเฝ้าระวังปัญหาการบาดเจ็บ เฝ้าระวังพฤติกรรมเสี่ยง สิ่งแวดล้อมเสี่ยง วิเคราะห์ความเสี่ยง และวางแผนแก้ไขความเสี่ยงนั้นได้
7. สนับสนุนให้เด็กมีส่วนร่วมในการคิดสร้างสรรค์ และดำเนินโครงการสร้างเสริมความปลอดภัย
8. สร้างหรือปรับปรุงกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับความปลอดภัยในเด็กและเร่งรัดให้เกิดการใช้กฎหมายอย่างจริงจัง โดยให้ความเร่งด่วนต่อกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการขนส่ง การคุ้มครองผู้บริโภค การสร้างมาตรฐานความปลอดภัยในผลิตภัณฑ์ต่างๆ การสร้างมาตรฐานความปลอดภัยในโครงสร้างทางกายภาพ ความปลอดภัยในชุมชนและสถานศึกษา สวัสดิการสำหรับเด็ก และพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก
9. จมน้ำเป็นสาเหตุการตายในเด็ก ต้องมีมาตรการเร่งด่วนในการป้องกันดังนี้
 - 9.1. สร้างความรับรู้ความเสี่ยงในการจมน้ำแก่เด็ก ครอบครัว ชุมชน องค์กรท้องถิ่น และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องทั้งภาครัฐและเอกชน เพื่อให้เกิดความตระหนักในปัญหาการจมน้ำในเด็ก โดยขับเคลื่อนผ่านสื่อมวลชนรูปแบบต่างๆ
 - 9.2. กำหนดพื้นที่เสี่ยง กลุ่มเสี่ยง และจัดลำดับสำคัญของปัญหาการจมน้ำในพื้นที่ต่างๆ โดยใช้ข้อมูลการตายของกระทรวงมหาดไทยและสาธารณสุข
 - 9.3. ดำเนินการฝึกอบรม และพัฒนาเครื่องมือเพื่อให้เครือข่ายและหน่วยงานที่รับผิดชอบในระดับท้องถิ่นมีความสามารถในการวิเคราะห์ปัจจัยเสี่ยงของการจมน้ำซึ่งมีความแตกต่างในแต่ละท้องถิ่น และวางแผนแก้ไขได้อย่างเหมาะสม
 - 9.4. หน่วยงานที่เกี่ยวข้องทั้งภาครัฐและเอกชนดำเนินการสร้างเสริมศักยภาพของปัจเจกบุคคลในการป้องกันการจมน้ำโดย
 - 9.4.1. ให้ความรู้และฝึกอบรมเพื่อให้ครอบครัวและชุมชนมีทักษะในการดูแลเด็ก สอนเด็กจัดการสิ่งแวดล้อม ปฐมพยาบาล และปฏิบัติการกู้ชีพเบื้องต้น เพื่อให้ปลอดภัยจากการจมน้ำ
 - 9.4.2. จัดการสอนให้เด็กรู้จักหลีกเลี่ยงแหล่งน้ำที่อาจมีอันตราย และการช่วยเหลือตัวเองในน้ำเมื่อตกน้ำ (water recovery) ตั้งแต่อายุ 2 ปี ว่ายน้ำเป็นตั้งแต่อายุ 7 ปีเป็นต้นไป มีทักษะในการเลือกเล่นกีฬาทางน้ำหรือสันทนาการทางน้ำอื่น ๆ อย่างเหมาะสมกับพัฒนาการของตนเองและปฏิบัติตามกฎการเล่น มีทักษะในการเดินทางทางน้ำอย่างปลอดภัย วิธีการช่วยเหลือผู้อื่นที่ตกน้ำ วิธีการปฐมพยาบาล

- 9.5. สนับสนุนให้ชุมชนมีส่วนร่วมในการพัฒนาโครงการป้องกันการจมน้ำ ทั้งการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมเด็ก ผู้ดูแลเด็ก และการปรับเปลี่ยนสิ่งแวดล้อม
 - 9.5.1. ชุมชนจัดพื้นที่เล่นปลอดภัยสำหรับเด็ก
 - 9.5.2. สร้างรั้วแยกเด็กออกจากแหล่งน้ำในเขตชุมชน
- 9.6. สนับสนุนให้เด็กมีส่วนร่วมในการคิดสร้างสรรค์ และดำเนินโครงการป้องกันการจมน้ำ
- 9.7. สร้างหรือปรับปรุงกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับความปลอดภัยทางน้ำ และเร่งรัดให้เกิดการใช้กฎหมายอย่างจริงจัง
 - 9.7.1. บทบาทครอบครัวและชุมชนในการดูแลเด็กตามเกณฑ์มาตรฐานขั้นต่ำ
 - 9.7.2. กฎหมายที่เกี่ยวกับอาคารและสิ่งปลูกสร้างในชุมชน
 - 9.7.3. กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการเดินทางทางน้ำ
 - 9.7.4. กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการสร้างสระว่ายน้ำ สวนน้ำสาธารณะ
10. อุบัติเหตุจมน้ำเป็นสาเหตุการตายอันดับสองในเด็ก ต้องมีมาตรการเร่งด่วนในการป้องกันดังนี้
 - 10.1. สร้างความรับรู้ความเสี่ยงในการบาดเจ็บจากการจมน้ำแก่เด็ก ครอบครัว ชุมชน องค์กรท้องถิ่น และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องทั้งภาครัฐและเอกชน เพื่อให้เกิดความตระหนักในปัญหาการจมน้ำ โดยขับเคลื่อนผ่านสื่อมวลชนรูปแบบต่างๆ
 - 10.2. กำหนดพื้นที่เสี่ยง กลุ่มเสี่ยง และจัดลำดับสำคัญของปัญหาการจมน้ำในพื้นที่ต่างๆ โดยใช้ข้อมูลการตายของกระทรวงมหาดไทยและสาธารณสุข
 - 10.3. ดำเนินการฝึกอบรม และพัฒนาเครื่องมือเพื่อให้เครือข่ายและหน่วยงานที่รับผิดชอบในระดับท้องถิ่นมีความสามารถในการวิเคราะห์ปัจจัยเสี่ยงของการบาดเจ็บจากอุบัติเหตุจมน้ำในแต่ละท้องถิ่น และวางแผนแก้ไขได้อย่างเหมาะสม
 - 10.4. หน่วยงานที่เกี่ยวข้องทั้งภาครัฐและเอกชนดำเนินการสร้างเสริมศักยภาพของปัจเจกบุคคลในการป้องกันการบาดเจ็บจากอุบัติเหตุจมน้ำโดย
 - 10.4.1. ส่งเสริมให้ผู้ดูแลเด็กหลีกเลี่ยงการนำเด็กอายุน้อยกว่า 3 ปีโดยสารรถจักรยานยนต์ หรือในกรณีจำเป็นต้องไม่ใช้ความเร็วเกินกว่า 30 กม/ชม
 - 10.4.2. ส่งเสริมการใช้อุปกรณ์เสริมความปลอดภัยที่เหมาะสมคือ การใช้หมวกนิรภัยในการขับขี่ และโดยสารรถจักรยานยนต์ การใช้ระบบยึดเหนี่ยวเด็กในรถ (child restraint system) ซึ่งประกอบด้วย ที่นั่งพิเศษสำหรับเด็กอายุน้อยกว่า 10 ปี (child seat) และเข็มขัดนิรภัย ในการโดยสารรถยนต์ประเภทต่างๆ
 - 10.4.3. ปรับเปลี่ยนพฤติกรรมเสี่ยงของเด็กคือ
 - 10.4.3.1. ไม่โดยสารบนส่วนกระเบาะของรถปิกอัพ

- 10.4.3.2. ไม่ขับขี่รถจักรยานยนต์เมื่ออายุน้อยกว่า 18 ปีอย่างเคร่งครัด
- 10.4.4. ส่งเสริมการสวมใส่หมวกนิรภัยสำหรับการขับขี่จักรยาน และการใช้ที่นั่งจักรยานที่ปลอดภัยสำหรับเด็กเล็ก
- 10.4.5. สอนทักษะการใช้ทางเท้าและการข้ามถนนที่ปลอดภัยแก่เด็ก
- 10.4.6. ส่งเสริมให้วัยรุ่นอายุมากกว่า 10 ปีตระหนักและหลีกเลี่ยงพฤติกรรมเสี่ยงดังนี้ การขับขี่ก่อนอายุ 18 ปี การขับขี่ยามค่ำคืน การขับขี่เร็ว ขับขี่แข่งขัน ขับขี่ผิดกฎจราจร
- 10.4.7. การดื่มแอลกอฮอล์หรือเสพสารที่มีผลต่อระบบประสาทก่อนการขับขี่
- 10.5. สนับสนุนให้ชุมชนมีส่วนร่วมในการพัฒนาโครงการป้องกันการบาดเจ็บจากอุบัติเหตุจราจร ทั้งการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมเด็ก ผู้ดูแลเด็ก และการปรับเปลี่ยนสิ่งแวดล้อม
 - 10.5.1. ชุมชนจัดพื้นที่เล่นปลอดภัยสำหรับเด็ก
 - 10.5.2. ชุมชนสร้างทางเดินเท้าและทางข้ามที่ปลอดภัย
 - 10.5.3. สร้างระบบลดความเร็วรถในถนนชุมชน (traffic calming)
- 10.6. สนับสนุนให้เด็กมีส่วนร่วมในการคิดสร้างสรรค์ และดำเนินโครงการป้องกันการบาดเจ็บจากอุบัติเหตุจราจร
- 10.7. สร้างหรือปรับปรุงกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับความปลอดภัยทางการจราจร และเร่งรัดให้เกิดการใช้กฎหมายอย่างจริงจัง
 - 10.7.1. กำหนดมาตรฐานขั้นต่ำในพรบคุ่มครองเด็ก เพื่อกำหนดบทบาทครอบครัวและชุมชนในการดูแลเด็กให้เกิดการเดินทางที่ปลอดภัย
 - 10.7.2. การคุมครองเด็กที่มีพฤติกรรมเสี่ยงในพรบคุ่มครองเด็ก เพื่อควบคุมเด็กวัยรุ่นที่มีพฤติกรรมขับขี่เร็ว ขับขี่แข่งขัน ขับขี่ยามค่ำคืน ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์และขับขี่
 - 10.7.3. กฎหมายเรื่องถนนชุมชน การจำกัดความเร็ว และการออกแบบถนนในชุมชน
 - 10.7.4. กฎหมายเรื่องหมวกนิรภัยจักรยานยนต์ การห้ามการขับขี่ที่อายุน้อยกว่า 18 ปี
 - 10.7.5. กฎหมายเรื่องเข็มขัดนิรภัย การนั่งส่วนกระเบรถปีกอัฟ
 - 10.7.6. กฎหมายเรื่องทางจักรยาน หมวกจักรยาน และที่นั่งจักรยาน
 - 10.7.7. กฎหมายเกี่ยวกับการตรวจจับแอลกอฮอล์และสารเสพติดในผู้ขับขี่อายุน้อยกว่า 20 ปี ซึ่งวัยนี้ไม่ควรดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์เลย ดังนั้นระดับแอลกอฮอล์ในเลือดที่ยอมรับได้ในเด็กเหล่านี้ในกฎหมายต้องเป็น 0 mg%

มาตรการระยะยาว

มาตรการ 1: พัฒนาระบบเฝ้าระวังและเตือนภัยด้านความปลอดภัยในเด็ก (child safety watch)

- 1.1 พัฒนาระบบเตือนภัยด้านความปลอดภัยในเด็กระดับชาติ โดยพัฒนาความเชื่อมโยงจากระบบข้อมูลที่ได้ดำเนินการโดยหน่วยงานต่างๆอยู่แล้ว เช่น ระบบการรายงานการตาย ระบบการเฝ้าระวังการบาดเจ็บของกระทรวงสาธารณสุข ระบบการสำรวจสุขภาพระดับชาติ ซึ่งรายงานโดยสำนักงานสถิติแห่งชาติ ระบบข้อมูลของกรมป้องกันภัย ระบบข้อมูลของสำนักงานคุ้มครองผู้บริโภค และระบบข้อมูลของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ เป็นต้น และให้หน่วยงานต่างๆสามารถเข้าถึงและใช้ระบบข้อมูลนี้ได้ร่วมกัน ซึ่งคณะกรรมการคุ้มครองเด็กระดับชาติสามารถผลักดันให้เกิดการดำเนินการได้จริง
- 1.2 พัฒนาระบบข้อมูลเตือนภัยด้านความปลอดภัยในเด็กระดับท้องถิ่น โดยจัดให้มีความเชื่อมโยงของระบบข้อมูลท้องถิ่นเช่น ข้อมูลโรงพยาบาล ข้อมูลของสถานีตำรวจ ข้อมูลขนส่งจังหวัด ข้อมูลพัฒนาสังคมจังหวัด เป็นต้น ซึ่งคณะกรรมการคุ้มครองเด็กระดับจังหวัดและท้องถิ่นสามารถผลักดันให้เกิดการดำเนินการได้จริง

มาตรการ 2: จัดตั้งเครือข่ายสหสาขาเพื่อดำเนินการด้านความปลอดภัยในเด็กทั้งในระดับสังคมและชุมชน (child safety network)

- 2.1 ให้มีการจัดตั้งเครือข่ายความปลอดภัยในเด็กระดับชาติเพื่อให้มีการทำงานร่วมกันของหน่วยงานต่างๆ คณะกรรมการคุ้มครองเด็กแห่งชาติซึ่งจัดตั้งตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็กปี 2546 สามารถดำเนินบทบาทนี้ได้เองหรือเป็นผู้สนับสนุนให้เกิดการดำเนินงานหน่วยงานอื่นที่ร่วมเครือข่ายได้เช่น กลุ่มงานด้านสาธารณสุข ด้านป้องกันภัย ด้านขนส่ง ด้านการศึกษา ด้านคุ้มครองผู้บริโภค ด้านพัฒนาสังคมและมนุษย์ ผู้ผลิตภาคเอกชน และองค์กรอิสระ เป็นต้น
- 2.2 ให้มีการจัดตั้งเครือข่ายความปลอดภัยในเด็กระดับท้องถิ่น เพื่อให้มีการทำงานร่วมกันของหน่วยงานต่างๆในระดับท้องถิ่น คณะกรรมการคุ้มครองเด็กระดับท้องถิ่นซึ่งจัดตั้งตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็กปี 2546 สามารถดำเนินบทบาทนี้ได้เองหรือเป็นผู้สนับสนุนให้เกิดการดำเนินงาน

มาตรการ 3: การสร้างเสริมศักยภาพของปัจเจกบุคคลในการดูแลสุขภาพของตนเอง สนับสนุนให้

- 3.1 หน่วยงานที่เกี่ยวข้องทั้งภาครัฐและเอกชน สื่อสาขาต่างๆ เช่น โรงพยาบาล สถานีอนามัย อสม ครู ผู้ดูแลศูนย์เด็กเล็ก อปพร สถานีวิทยุชุมชน สื่อสิ่งพิมพ์ สื่อวิทยุโทรทัศน์ เป็นต้น ร่วมกันกระจายความรู้ในเรื่องอุบัติเหตุและปัจจัยเสี่ยงต่อการบาดเจ็บ การป้องกัน และการปฐมพยาบาล แก่เด็ก พ่อแม่ ผู้ปกครอง ชุมชน และหน่วยงานที่รับผิดชอบเพื่อสร้างความรับรู้ความเข้าใจให้เกิดขึ้นทั้งในระดับครอบครัว ชุมชน และสังคม

3.2 สนับสนุนให้มีการฝึกอบรมในหลายระดับทั้งระดับครอบครัว ชุมชน โรงเรียนและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้มีความรู้ และทักษะในการสร้างเสริมความปลอดภัยแก่เด็ก

มาตรการ 4: สนับสนุนให้เกิดการวิจัยเพื่อสร้างองค์ความรู้ใหม่ในเรื่องของการสร้างเสริมความปลอดภัย และป้องกันการบาดเจ็บในเด็ก

4.1 สนับสนุนให้มหาวิทยาลัย หน่วยงานที่เกี่ยวข้องทั้งภาครัฐ เอกชน องค์กรท้องถิ่น และชุมชน ดำเนินการวิจัย หาความรู้และแนวทางในการป้องกันการบาดเจ็บในเด็กชนิดต่างๆ ทั้งความรู้เชิงเทคโนโลยี และความรู้เชิงประยุกต์ ทั้งด้านชีวกลไก พฤติกรรมศาสตร์ ระบาดวิทยา และงานวิจัยเชิงระบบ เพื่อนำไปสู่นวัตกรรม โครงการใหม่ๆ ที่มีประสิทธิภาพและประสิทธิผลที่ดี ในการเปลี่ยนแปลงทั้งพฤติกรรมและสิ่งแวดล้อมเสี่ยงต่อเด็ก

มาตรการ 5: การสร้างความเข้มแข็งของชุมชนในการดำเนินงานด้านการสร้างเสริมความปลอดภัยและป้องกันการบาดเจ็บในเด็ก

- 5.1 สนับสนุนให้ชุมชนมีส่วนร่วมในการกระบวนการพัฒนาและแก้ไขปัญหาความเสี่ยงต่อเด็กในชุมชน
- 5.2 จัดการฝึกอบรมหรือจัดให้มีผู้ช่วยเหลือในพื้นที่ เพื่อให้ชุมชนมีความสามารถในการค้นหาปัญหาเฉพาะท้องถิ่น การวิเคราะห์ วางแผน และมีทักษะในการดำเนินการแก้ไข รวมทั้งการประเมินผลเพื่อนำผลมาปรับปรุงกระบวนการแก้ไขปัญหาต่อไป
- 5.3 จัดการให้ความรู้ ฝึกอบรมเพื่อให้นักการเมืองหรือผู้บริหารท้องถิ่น เพื่อให้มีความตระหนักใน ความเสี่ยงต่อความปลอดภัยในเด็ก มีทักษะในการคิด วางแผนเพื่อจัดการความเสี่ยงนั้น มีทักษะในการสร้างความมีส่วนร่วมของชุมชน และมีความสามารถในการดำเนินโครงการแก้ไข ประเมินผล และปรับปรุงโครงการ

มาตรการที่ 6: การสร้างสิ่งแวดล้อมที่สร้างเสริมความปลอดภัยในเด็ก สิ่งแวดล้อมทางกายภาพแบ่ง ออกเป็น เชิงโครงสร้าง และ เชิงผลิตภัณฑ์

- 6.1 หน่วยงานที่เกี่ยวข้องหรือองค์กรท้องถิ่นต้องให้ความสำคัญกับการจัดการสิ่งแวดล้อมให้เกิด ความปลอดภัยแก่เด็ก ทั้งสิ่งแวดล้อมภายในบ้าน เขตชุมชน โรงเรียน ถนนหนทาง สถานที่ เล่นพักผ่อน สนามกีฬา และสถานที่สาธารณะ
- 6.2 โครงสร้างทางกายภาพของชุมชนทั้งโครงสร้างเดิมและโครงสร้างที่จะสร้างใหม่จะต้องได้รับการประเมินความเสี่ยงต่อความปลอดภัยสำหรับเด็ก และจะต้องได้รับการแก้ไขปรับปรุงเพื่อ ลดความเสี่ยงให้ต่ำที่สุดที่จะเป็นไปได้

- 6.3 หน่วยงานที่เกี่ยวข้องต้องดำเนินการควบคุมผลิตภัณฑ์รอบตัวเด็กให้ปลอดภัยอย่างจริงจัง หน่วยงานหลายหน่วยมีบทบาทเกี่ยวข้องกับความปลอดภัยในผลิตภัณฑ์ เช่น สำนักงานคุ้มครองผู้บริโภค สำนักงานมาตรฐานอุตสาหกรรม มูลนิธิคุ้มครองผู้บริโภค สมาคมวิชาชีพต่างๆ เป็นต้น
- 6.4 สนับสนุนให้มีการผลิต (ในประเทศ) และใช้อุปกรณ์เสริมความปลอดภัยที่มีหลักฐานทางวิทยาศาสตร์ชัดเจนว่าสามารถลดการตายและการบาดเจ็บได้ เช่นหมวกนิรภัยในเด็ก ที่นั่งนิรภัย เครื่องส่งสัญญาณควีนไฟ เป็นต้น
- 6.5 การออกกฎหมายบังคับใช้อุปกรณ์ใด จะต้องมีการผลิต การกระจายอุปกรณ์นั้นอย่างทั่วถึง ในราคาให้ผู้ดูแลเด็กทุกเศรษฐกิจจะสามารถจัดหาได้

มาตรการที่ 7: การสร้าง และปรับปรุงกฎหมายด้านความปลอดภัยสำหรับเด็ก

- 7.1 รวบรวมกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับความปลอดภัยในเด็กที่มีอยู่ในปัจจุบัน เช่นกฎหมายด้านสิ่งแวดล้อม กฎหมายเพื่อควบคุมความปลอดภัยในผลิตภัณฑ์ กฎหมายคุ้มครองเด็ก เป็นต้น
- 7.2 สร้างและปรับปรุงกฎหมายเพื่อควบคุมโครงสร้างกายภาพให้เกิดความปลอดภัยในเด็ก เช่น การสร้างออกแบบบ้านเรือน ตึกสูง โรงเรียน สนามเด็กเล่น สถานที่สันทนาการ ถนน ทางเท้า แหล่งน้ำ และสถานที่สาธารณะ เป็นต้น
- 7.3 สร้าง ปรับปรุง และสนับสนุนการใช้ กฎหมายการขนส่งที่เกี่ยวข้องกับความปลอดภัยในเด็กอย่างจริงจัง เช่นการใส่หมวกนิรภัย การห้ามการขับขี่ก่อนอายุ 18 ปี การจัดการรถโรงเรียน และการจัดการรถสาธารณะ เป็นต้น
- 7.4 สร้างและปรับปรุงกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับความปลอดภัยในการใช้ผลิตภัณฑ์ในเด็ก เช่น มาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม การคุ้มครองผู้บริโภคเด็ก เป็นต้น

สนับสนุนให้เกิดการใช้พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 เพื่อให้เกิดการสงเคราะห์ และคุ้มครองเด็กอย่างจริงจัง เด็กที่ต้องได้รับการสงเคราะห์ได้แก่เด็กที่ถูกเลี้ยงดูต่ำกว่าเกณฑ์มาตรฐาน เด็กที่ถูกละเลย เด็กที่ถูกใช้วาน ชักจูงอันเสี่ยงต่อการเกิดอันตรายเช่น เด็กขายพวงมาลัย เด็กชกมวย สำหรับเด็กที่ต้องได้รับการคุ้มครองได้แก่กลุ่มเด็กที่มีพฤติกรรมเสี่ยงเช่น เมมาแล้วขับ เที้ยวามวิกาล เล่นการพนัน เร่ร่อน ก่อความรุนแรง หรือทำผิดกฎหมาย อื่นๆ เป็นต้น